

muner ogsaa i statsøconomist Henseende, og med Hensyn til den Brug, der vil blive gjort af Indquarteringsfondens, at det vil være usvarligt at overlade dette til Administrationen alene. Dette er uægtelig en Sag, som ingenlunde er uden Betydning. Man kan ikke sige, at fordi en Commune i Haab om visse Fordele, som ofte ikke komme tilstede i den Grad, som den til en given Tid herskende Stemning i Byen forestiller sig, gaaer ind paa de Fordringer, der stilles fra Krigsbestyrelsens Side, at det er Lovgivningsmagten uvedkommende, hvorledes den i saa Henseende handler. Communerne ere jo i mange Henseender overbehyrdede, og i det Hele ere jo de pecuniære Forhold saaledes baade for Communerne og for Staten, at vi ialfald ikke kunne ønske, at der etableres og oprettes store Bygninger for betydelige Beløb rundt omkring i Landet, som i sin Tid ved en nærmere Undersøgelse ville vise sig i ringe Grad at være nødvendige, naar nemlig der om ikke lang Tid maatte blive Spørgsmaal om i en endnu højere Grad at formindste Garnisonsstedernes Antal, med andre Ord, at disse store Bygninger, naar man engang i Tiden maatte komme til Almeenvæbning, da maatte vise sig at være saa godt som overflødige. Da kan man vistnok ophæve Garnisonsstederne ved Lov, men saa staae Bygningerne der, og jeg troer, at Kjøbstederne have forveien Bygninger nok, saa de behøve ikke at belemres med overflødige. Med Hensyn til Indquarteringsfondens Anvendelse mener Krigsministeren, at man har Garanti nok deri, at Indenrigsministeren skal billige Planen. Det forekommer mig dog, at Garantien bliver noget større, naar den bevilgende Myndighed skal være med til at billige den, og jeg kan ikke see rettere, end at vi engang meget godt maatte kunne komme dertil med Hensyn til denne Lov, at Indquarteringsfonden kunde blive opspist, og naar der da, naar der skal gives Communerne Erstatning, var en Underbalance, hvorledes vilde Stillingen da være? Vi have Brug nok for Indquarteringsfondens Midler endda, og vi ere derfor opfordrede til at paasee nøie den Anvendelse, man tiltænker denne Fonds Midler. Jeg maa derfor fastholde, at denne Lov er ikke blot ikke

nødvendig, men uhensigtsmæssig og ikke ønskelig. Det kan være behageligt for Administrationen at faae saameget som muligt af den Myndighed, der nu engang ved organisatoriske Love er tilfagt Lovgivningsmagten, og forsaavidt kan det være forklarligt, at man kan søge paa denne Maade at komme bort fra sine gjentagne Løfter om, at Garnisonsloven vil blive forelagt, med Hensyn til hvilken man allerede i 1867 udtalte, at det vilde skee i „næste Rigsdagssamling“. Jeg siger: forsaavidt er det hensigtsmæssigt at søge at indfri sit gjentagne Løfte paa denne Maade; men jeg tør dog haabe, at Thinget vil betænke sig et Par Gange, inden det gaaer hen og saaledes giver en Ret fra sig, som det for nogle Aar siden har forbeholdt sig under en vigtig Sag, og overlade den til Administrationen

Th. Nielsen: Skjøndt jeg naturligvis kan være entz i mange af de Betæneligheder, som den ærede Folkethingsmand for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) har udtalt, og uagtet jeg vel kan skjønne, at dette er en temmelig stor Myndighed at give Administrationen, skal jeg dog ikke nægte, at jeg efter Overveelse for mit Bedkommende er kommen til det Resultat, at Loven er nogensunde brugbar. Man maa nemlig ikke være blind for, at der ogsaa er store Misligheder forbundet med, at vi efterhaanden skulle fastsætte ved Lov, hvor Garnisonsstederne skulle være. Jeg kan meget vel erkjende, hvad det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds bemærkede, at det ingenlunde er givet, at det skal være ved en Lov eengang for alle; men det kan efterhaanden skee ved Lov, saaledes at vi efterhaanden komme til at sanctionere de Dvereenkomst, som Ministeriet har truffet med de enkelte Byer. Jeg kan dog imidlertid ikke Andet end give den Tante Næring, og Medhold, at det vil være vanskeligt for en By, eller at den ialfald vil være meget tilbageholdende med at gaae ind paa en Dvereenkomst, naar man veed, at den bagefter skal forhandles i dette Thing. Jeg kan ikke forstaae rettere, end at Byen og Ministeren gjenfidiig staae meget friere overfor hinanden, og at man ganske anderledes kan tage saavel de militære Hen-